

Sygnatura akt II C 1506/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Turbiński

Protokolant stażysta Emilia Nowak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. L.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę (...),76 (jedenaście tysięcy dwieście dwadzieścia sześć 76/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty (...),62 (jedenaście tysięcy sto sześćdziesiąt osiem 62/100) złotych od dnia 18 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 193 (sto dziewięćdziesiąt trzy) złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 1506/19

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 8 października 2019 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagała się zasądzenia od M. L. kwoty 12.652,39 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 12.628,17 zł od dnia 9 października 2019 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

(pozew k.4-6)

Dnia 21 października 2019 roku został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, od którego sprzeciw wniosła pozwana reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut nieważności zawartej umowy, nieskuteczność jej wypowiedzenia oraz brak wymagalności roszczenia, a nadto zarzut naruszenia art. 5 k.c. i art. 33 a i art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim. Pozwana wniosła o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego oraz o rozłożenie zasądzonego świadczenia raty. Postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 roku sprawa została przekazana tutejszemu Sądowi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 7, elektroniczne potwierdzenie odbioru k. 7v, sprzeciw od nakazu zapłaty k. 8, pełnomocnictwo k.54, postanowienie k. 11)

(postanowienie k. 11)

Pismem datowanym na 17 stycznia 2020 roku strona powodowa wniosła o nieuwzględnienie podnoszonych przez stronę pozwaną zarzutów. W uzasadnieniu wskazano, że podstawą roszczenia jest umowa (...) nr (...) z dnia 30 września 2015 roku. Powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 34.852,76 zł na okres kredytowania wynoszący 5 lat (60 miesięcy) z terminem zapadalności na dzień 20 października 2020 roku. Kwota udzielonej pożyczki została rozdysponowana zgodnie z postanowieniami zawartymi w §4 umowy a pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w miesięcznych ratach kapitałowo- odsetkowych płatnych do 20- do dnia miesiąca zgodnie z harmonogramem spłaty. Pozwana począwszy od raty płatnej w czerwcu 2019 roku zaprzestała regulować należności w dacie oraz wysokości ustalonej w harmonogramie. W czasie trwania procesu pozwana dokonała dobrowolnych wpłat na poczet zadłużenia. W konsekwencji powód ograniczył żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda należności głównej w wysokości 11.168,62 zł, odsetek umownych, które są liczone od 30.12.2019 roku do 17.01.2020 roku tj. od daty ostatniej wpłaty na kapitał do dnia sporządzenia niniejszego pisma, w wysokości 58,14 zł, które zostały wyliczone od wartości należności głównej i nie są skapitalizowane, dalszych odsetek umownych, liczonych od dnia 18 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty.

(odpowiedź na sprzeciw k.23)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2015 roku pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki nr (...). Kwota pożyczki wynosiła 34.852,76 zł (§1 pkt 1 umowy). Spłata pożyczki miała następować według harmonogramu spłat pożyczki stanowiącego załącznik do umowy. Zgodnie z §1 pkt 2 umowy roczna stopa oprocentowania wynosiła 14,45%. Zgodnie z §6 pkt 1 umowy pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 60 równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych w okresach miesięcznych do 20- go każdego miesiąca w wysokościach wyszczególnionych w planie spłaty (pierwsza w wysokości 931,31 zł, kolejne 58 rat każda po 740,53 zł i ostatnia rata w wysokości 741,68 zł). Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 44.623,73 zł (suma kwoty pożyczki i całkowitego kosztu pożyczki). Powód wypłacił pozwanej środki zgodnie z postanowieniami umowy.

(umowa pożyczki k. 25- 27, harmonogram spłat pożyczki k.28- 29, potwierdzenie uruchomienia kredytu k.30)

Początkowo pozwana dokonywała wpłat zgodnie z ustaleniami umowy, jednak od raty płatnej w czerwcu 2019 roku zaprzestała regulować należności w dacie oraz wysokości ustalonej w harmonogramie spłaty pożyczki. Wskutek powyższego doszło do powstania zadłużenia. Jak wynika z § 11 umowy pożyczki pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę pożyczki w przypadku m.in. niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie. Jednym z warunków jest terminowe dokonywanie wpłat z tytułu wymagalnych rat. Termin wypowiedzenia umowy wynosi w tym wypadku 30 dni i jest liczony od dnia następnego po dniu odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie umowy, całość zadłużenia z tytułu umowy staje się zadłużeniem wymagalnym, od którego powód nalicza i pobiera odsetki według stopy procentowej określonej w §8 umowy tj. 10 %. Powód pismem z dnia 21 maja 2019 roku wezwał pozwaną do zapłaty zaległości wskazując, iż niespłacenie zaległych rat w terminie 14 dni spowoduje wypowiedzenie umowy pożyczki i tym samym po upływie terminu wypowiedzenia cała wierzytelność zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Pozwana odebrała wezwanie 30 maja 2019 roku. Po upływie terminu na uregulowanie spłaty powód pismem z dnia 18 czerwca 2019 roku wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z uwagi na brak zapłaty. Pozwana odebrała wypowiedzenie umowy w dniu 9 lipca 2019 roku. Wobec pozostawania pozwanej w zwłoce z zapłatą rat pożyczki, wypowiedzeniu uległa całość umowy co oznacza, że z upływem terminu wypowiedzenia pozwana ma obowiązek uiszczenia całości dochodzonej kwoty.

(pismo powoda k. 23-24, umowa pożyczki z dnia 30.09.2015 r. k.25-27, wezwanie do zapłaty k.34, śledzenie przesyłek k.35-36, wypowiedzenie umowy pożyczki k.37, potwierdzenie odbioru k.37v)

Na dzień sporządzenia pozwu pozwana zalegała ze spłatą następujących kwot: 12.628,17 zł należność główna, 24,22 zł z tytułu odsetek naliczonych od dnia 8 października 2019 roku. W toku procesu pozwana dokonała dobrowolnej wpłaty na poczet zadłużenia (tym samym pozwany ograniczył żądanie do) kwot: 11.168,62 zł należność główna, 58,14

zł odsetki umowne za okres od dnia 30.12.2019 roku do 17 stycznia 2020 r, dalsze odsetki umowne liczone od dnia 18 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty od kwoty 11.168,62 zł.

(pismo powoda k. 23-24)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i podlegało uwzględnieniu. Przedmiotem umowy, z tytułu której powód dochodzi roszczeń w ramach przedmiotowego postępowania, była umowa pożyczki. Pod względem prawnym umowa pożyczki zawarta przez strony stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 roku, poz. 1083). Zgodnie bowiem z art. 3 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Jak stanowi art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy, za umowę o kredyt konsumencki uważa się umowę pożyczki. Zgodnie z art. 720§1 k.c. zgodnie z którym, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Oznacza to, że dla ustalenia stanu faktycznego powód nie musi wówczas przedstawiać dowodu. Dopiero w przypadku zaprzeczenia przez pozwanego twierdzeniu powoda- o ile to powód wywodzi z tego twierdzenia skutek prawny dla siebie- niezłożenie przez powoda dowodu na podniesioną okoliczność naraża go na nieuwzględnienie takiego twierdzenia w ramach ustaleń faktycznych. Co więcej, zarzuty podnoszone przez stronę pozwaną winny być na tyle skonkretyzowane, aby powód mógł się do nich odnieść (pozwany winien wskazać jaką konkretnie okoliczność kwestionuje i z jakiego powodu). Pozwana poprzestała jedynie na wymienieniu zarzutów bez wyjaśnienia, jakie w jej ocenie okoliczności świadczą o nieważności umowy, jakie konkretnie okoliczności świadczą o braku wymagalności roszczenia (w zakresie dotyczącym nieprawidłowego wypowiedzenia umowy- jakie okoliczności skutkują takim twierdzeniem), wreszcie jakie okoliczności świadczą o naruszeniu art. 5 kc oraz przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. Jednocześnie powód na potwierdzenie swoich twierdzeń zawartych w pozwie przedstawił dowody. Powód wypowiedział pozwanej umowę wzywając ją uprzednio do zapłaty, co wykazał dokumentami przywołanymi powyżej, a procedura wypowiedzenia była zgodna z postanowieniami umowy pożyczki. Pozwana nie podważyła tych dokumentów. Nie wykazała także (co więcej nie twierdziła w ramach zarzutów), że nie było podstaw do rozwiązania umowy z uwagi na brak zaległości uzasadniającej wypowiedzenie. Co do naruszenia art. 5 k.c. w zw. z art. 33 a i 36 a ustawy o kredycie konsumenckim pozwana nie wskazała, na czym polega naruszenie tych przepisów, co uniemożliwiało zbadanie zarzutu; jednocześnie Sąd nie dostrzegł postanowień umowy, które naruszałyby powyższe przepisy.

Wniosek powódki o rozłożenie zasądanego świadczenia raty nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na niewykazanie przez pozwaną, iż jest ona w stanie spełnić świadczenie na wskazanych przez siebie warunkach.

Strona powodowa była uprawniona, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości- stosownie do treści art. 481§1 k.c.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie różnicy pomiędzy kwotą pierwotnie żadaną a tą wskazaną w piśmie pełn. powoda z 17.01.2020 r (k. 24) w oparciu o art. 355 i 203 kpc.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98§1 k.p.c. obciążając pozwaną w całości kosztami poniesionymi przez powoda.